

*Tot és follia,
córrer i estar, vetllar i dormir,
tot és engany de vides condemnades:
donar-se i escometre i resistir*

Josep Carner

El cinema no actua sota els mateixos paràmetres d'altres arts creatives en què contínuament es pretén trobar nous valors, esperit descobridor al cap i a la fi, com si l'encadenat generacional en garantís la supervivència del gènere. Amb això no deim que no siguin interessants nous noms i noves idees, el que volem dir és que el cinema té uns fonaments molt sòlids amb els considerats clàssics i que revisar-los és una tasca tant o més important i profitosa que fer recerca novella. Per això mateix, avui per avui tal vegada el més atractiu que ens ofereix la pantalla és el *darrer show* de **Robert Altman**, aterrat *post mortem*.

Hi ha actituds devotes envers el cinema francès, així, en general, s'entenen aquestes actituds? Doncs sí. Per això aquest mes, després de tot un mes sense projectar cap pel·lícula amb aquest segell de procedència, hem programat un nou cicle signat per quatre diferents realitzadors francesos: **Audiard, Astruc, Malle i Cocteau** (*La belle et la bête*). Tanmateix, fins els més consagrats de la *nouvelle vague* tampoc no ocultaren admiracions. **Godard** digué d'ell que era el més gran creador, mentre que **Truffaut** el qualificava de bruixot, parlam de **Hitchcock**, l'endevinador de reaccions humanes que ha clos amb els seus 39 esglaons el cicle fet en col·laboració amb el departament d'anglès de l'Escola Oficial d'Idiomes. La figura de **Wim Wenders**, l'home que riu amb **Tati**, ha estat l'altre protagonista al llarg del mes de març.

El cicle a la francesa ja esmentat del mes d'abril acompanyarà un homenatge obligat a **Francisco Javier Sánchez Cuenca**, una col·laboració amb el Col·legi d'Advocats i l'estrena del vídeo —sempre hi ha excepcions justificables— *La imatge cremada*,

sobre la vida de **Josep Truyol i Otero**, pioner del cinema a Mallorca.

La pel·lícula de la vida de molta gent d'aquestes generacions darreres incorpora la banda sonora d'un cantautor, igualment francès o algun d'aquells setze jutges que ens van ensenyar que rere la cançó hi havia sentiment, lluita i poesia i que un recital podia esdevenir el més aclaparador dels referèndums possibles a favor de la llibertat. Un d'ells,

recentment aproximat amb èxit al món del cinema —escoltau *Salvador* (Puig Antich, és clar)—, i tal vegada aquell que més aportacions ha fet i que de forma intensa ha alimentat somnis, lluites i nostàlgies, **Lluís Llach**, ha dit adéu als escenaris per una qüestió d'estètica (sic). No demanarem estels d'argent ni un demà ple de promeses, sols que la vida ens doni un camí ben llarg per continuar escoltant-lo.

Foto rodatge
*La imatge
cremada*

